

lig for budgetter, ansættelser og en lang række ting.

Det er et alvorligt projekt at sidde i en skolebestyrelse. Det er et alvorligt projekt at sidde i en institutionsbestyrelse.

Og så vil jeg meget gerne afslutte debatten.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg må sige til fru Anne Baastrup, at det at sidde i en skolebestyrelse eller i en institutionsbestyrelse er ikke et heldagsarbejde. Vi er faktisk nogle stykker – måske ikke her i salen – som har prøvet det. Jeg har faktisk også prøvet det som enlig mor.

Det er ikke anderledes, end at enlige forældre naturligvis er lige så interesseret i, at institutionen eller skolebestyrelsen fungerer godt, som andre er, og de pasningsordninger, som man skaffer sig, når man af den ene eller den anden grund skal et eller andet, som interesserer én, vil man også skaffe sig her.

Det kan ikke blive en offentlig opgave, for så er der ingen grænser for, hvad det offentlige skal dække af børnepasning, og det burde SF indse.

Det er ikke et større arbejde at påtage sig at sidde i en institutionsbestyrelse end at være tilidsmand på sit arbejde eller sådan noget. Skal vi også dække det?

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

15) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 33:

Forslag til folketingsbeslutning om børns rettigheder.

Af Villy Søvnald (SF) m.fl.

(Fremsat 22/10 96).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Karen Jespersen):

Forslaget her fra SF er i virkeligheden en samling af en lang række forslag, hvoraf en del også har været fremsat som enkeltforslag, og en del af dem vedrører i virkeligheden også andre områder end Socialministeriets.

Når man kigger ned over den lange stribe forskellige forslag, er de i meget god overensstemmelse med regeringens børnepolitik, men man kan sige, at der ligger en forskel i, at vi ikke i et samlet forslag vil pålægge kommunerne at gribe en løsning af disse spørgsmål an på en bestemt måde. Vi vil heller ikke uden at skele til økonomien sige, at nu skal det bare være sådan her fra en bestemt dato.

Hele holdningen og hensigten i forslaget er som sagt i god overensstemmelse med regeringens børnepolitik, f.eks. holdningen om, at familieliv og arbejdsliv skal hænge bedre sammen, og at der skal være mere tid til børnene. Der har regeringen jo lavet den banebrydende nyskabelse, at vi har indført børnepasningsloven og sikret, at den blev permanent. Ved siden af det er der en række projekter i et samarbejde med konkrete arbejdspladser, hvor vi viser, hvordan der kan blive en bedre sammenhæng mellem familieliv og arbejdsliv. Men det er et spørgsmål, man ikke uden videre skal lovgive om, da det i meget vid udstrækning drejer sig om aftaler mellem arbejdsmarkedets parter.

Når det drejer sig om at få et pasningstilbud, plads i et pædagogisk dagtilbud, er der sket en meget stærk udbygning igennem de senere år, bl.a. som et resultat af regeringens politik. Jeg tror, at fra 1992 til 1996 er der skabt 100.000 nye pasningstilbud til børn, så vi bevæger os altså – trods debat frem og tilbage, trods små udsving op og ned – i retning af at have fuld dækning i det danske samfund, når det drejer sig om at kunne få sine børn passet.